

Obvodní soud pro Prahu 10

28. pluku 1553/29b
100 83 Praha 10

Ke sp. zn. 67 Nc 4522/2022

V Praze dne 10. listopadu 2021

Naše zn. 2089/2021/AP/Hro/Sch

navrhovatel: **Mgr. Antonín Juriga**, narozený 4. 8. 1974
bytem K poště 414, 252 67 Tuchoměřice

právně zastoupený: Mgr. Tomášem Procházkou, advokátem, se sídlem AK Pobřežní 394/12,
186 00 Praha 8

odpůrce: **Kverulant.org o.p.s.**, IČO: 28925165
se sídlem Pražská 1148, 102 00 Praha 10

právně zastoupený: JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, Advokátní kancelář Čech
Hromek Pleskač, s.r.o., se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
i.s. Mgr. Daniel Schmied, advokát, se sídlem Vinohradská 30, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

(podepsáno elektronicky)

o návrhu na nařízení předběžného opatření**Odvolání odpůrce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 18. 10. 2022, č. j.
67 Nc 4522/2022-63**

- Přílohy:
- plná moc právního zástupce žalovaného
 - substituční plná moc udělená právním zástupcem žalovaného
 - osvědčení o registraci plátce DPH
 - dále dle textu

Podáno elektronickou poštou na adresu elektronické podatelny soudu

Podepsáno zaručeným elektronickým podpisem

I. Úvod

1. Obvodní soud pro Prahu 10 vydal dne 18. 10. 2022 usnesení č. j. 67 Nc 4522/2021-63 (dále jen „**předběžné opatření**“ nebo „**napadené usnesení**“, kterým bylo nařízeno předběžné opatření, na základě kterého bylo výrokem I. odpůrci uloženo:
 - aby z webové stránky <https://kverulant.org> odstranil článek „TUNELÁŘ CÍRKEVNÍHO MAJETKU JURIGA BYL KONEČNĚ VYHOZEN“ a článek „DALŠÍ PODEZŘELÉ KŠEFTY TUNELÁŘE CÍRKEVNÍHO MAJETKU JURIGY“ uveřejněný na adrese v tomto výroku rovněž přesně uvedené (dále jen „**Články**“);
 - aby odstranil odkazy vedoucí na Články z různých profilů na adresách v tomto výroku rovněž přesně uvedených
 - a aby se zdržel jakéhokoliv uveřejňování a šíření Článků.
2. Současně byla ve výroku III. napadeného usnesení uložena povinnost navrhovateli, aby podal proti odpůrci žalobu ve věci samé nejpozději do 30 dnů u zdejšího soudu.
3. Výrokem II. pak byla navrhovateli uložena povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.
4. Napadené usnesení bylo odpůrci doručeno dne 26. 10. 2022.
5. Odpůrce proti usnesení tímto podává odvolání, kterým jej napadá do výroku I., a to v jeho plném rozsahu.

II. Odůvodnění odvolání

6. **Zásadní vadou** napadeného usnesení je skutečnost, že **spočívá na nesprávném právním posouzení věci.**
7. Vedle toho byl proces osvědčování rozhodných skutečností zatížen vadou spočívající v nesprávně a/nebo neúplně zjištěném skutkovém stavu.
8. Nesprávnost právního posouzení je zarážející o to více, pokud - jak soud I. stupně v odůvodnění napadeného usnesení správně připomněl – zdejší soud ve skutkově i právně obdobné věci v minulosti již nesprávně rozhodl, a proto **muselo být jeho rozhodnutí odklizeno rozhodnutím Městského soudu v Praze (sp. zn. 22 Co 137/2022)**, a to k odvolání stejného odpůrce proti nařízení obdobně formulovaného předběžného opatření, byť nařízeného na návrh jiného vedoucího představitele Arcibiskupství pražského.
9. Odvolací soud již tehdy správně zdůraznil: „... že v dané věci ***stojí proti sobě v konfliktu základní lidská práva (svobody) ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Listiny základních práv a svobod, tedy právo na ochranu soukromí a rodinného života a svoboda projevu a právo na***

informace. Přitom žádné z těchto práv nemá bez dalšího přednost a soudy jsou povinny při svém rozhodování brát ohled na ně všechna.“

10. Při konkrétním posouzení obdobných skutkových okolností, jak byly v uvedené věci zjištěny odvolacím soudem, tedy ohledně obsahu a formy tehdy odpůrcem zveřejněné kritiky, která se mj. dotýkala týchž podezřelých okolností a vztahů při nakládání **s církevním majetkem v hodnotě stovek milionů korun, tedy věci jednoznačně se týkající veřejného zájmu**, jak jsou **stejným způsobem prezentovány i v Článcích**, jejichž odstranění bylo napadeným usnesením nařízeno, viz následující citace z odůvodnění: „**V článcích odpůrce v podstatě obdobně jako před rokem popisuje přesun církevního majetku.**“, Městský soud v Praze již tehdy **správně** uzavřel:

nadpis Předmětného článku je vůči žalobci velmi kritický, když hodnotí konkrétní kroky navrhovatele v Předmětném článku popsané jako tunelování. A nepřehlíží, že autorem (nebo strůjcem) Předmětného článku je zřejmě osoba, která je propuštěným zaměstnancem Arcibiskupství pražského, která nyní vede s arcibiskupstvím soudní spory a jejíž objektivita je tudíž pochybná. To je ovšem jen jedna strana mince. Nelze totiž pominout ani to, že tématem Předmětného článku je věc jednoznačně se týkající veřejného zájmu (nakládání s církevním majetkem v hodnotě stovek milionů korun) a že v Předmětném článku popisovaná skutková fakta, jejichž správnost navrhovatel nenapadá, mohou vvolávat jisté pochybnosti či otázky. Skutečností totiž je, že byl zdarma převedeny pozemky s vysokou hodnotou z majetku církve do majetku nadace založené osobně navrhovatelem. Nadace Arietinum má být sice podle zakladací listiny ovládána různými církevními hodnostáři (včetně navrhovatele), ovšem Předmětný článek (pravdivě) upozorňuje též na to, že v následujících pěti letech nebude možno změnit sestavu správní rady nadace kromě zakladatele (tedy navrhovatele). Sám navrhovatel zůstane čestným členem správní rady i po té, co přestane vykonávat úřad pražského arcibiskupa, a bude mít právo se účastnit zasedání správní rady a na informace ve stejném rozsahu jako členové správní rady. Není zřejmé a navrhovatel to v návrhu na nařízení předběžného opatření nijak nevysvětluje, jaké důvody vedly církev (její příslušnou součást), jejímž nejvyšším představitelem je navrhovatel, k darování značného majetku nadaci, jejímž zakladatelem a představitelem je rovněž osobně navrhovatel. Není zřejmé, z jakých důvodů nadaci nezřídila přímo římskokatolická církev respektive některá její instituce. A nelze přehlédnout ani to, že darované pozemky byly obratem směněny s dalším soukromým subjektem, přičemž výhodnost této transakce pro církev navrhovatel nijak nevysvětluje.

Odvolací soud je povinen zohlednit též tu skutečnost, že žalobce je veřejně známou osobou významně se podílející na správě věcí veřejných. Je standardní praxí soudů mezinárodních i soudů českých, že osoby veřejného zájmu jsou nuceny strpět kritické soudy stran svého jednání v širším rozsahu než běžní smrtelníci, kteří se na správě věcí veřejných nepodílejí. K tomu se pak přimyká, že navrhovatel má otevřenou cestu k šíření svých stanovisek a vysvětlení prostřednictvím médií, čímž může (i vzhledem ke své autoritě) sám výrazně zmírnit dopady Předmětného článku do svých osobnostních práv. A konečně odvolací soud shledává, že Předmětný článek neobsahuje žádné informace ze soukromé sféry navrhovatele, na něž se vztahuje právo na informační sebeurčení, a že kritika navrhovatele v Předmětném článku obsažená není zjevně vulgární či bezohledná.

11. Vztaženo k obsahu i formě Článků, jejichž odstranění bylo nyní napadeným předběžným opatřením nařízeno, **Ize přitom využít právě citovanou argumentaci velmi obdobně:**

- hlavním tématem Článků je opět věc **jednoznačně se týkající veřejného zájmu** (nakládání s církevním majetkem v hodnotě stovek milionů korun);
- stále (tzn. i po onom roce) zůstává skutečností, resp. **nebylo účastníky těchto vztahů na straně Arcibiskupství pražského (navrhovatele nevyjímaje) veřejnosti vysvětleno**, popř. formou příslušných rozhodnutí **postaveno najisto, kdo je odpovědný za převod, případně nesprávné nakládání s tímto církevním majetkem** (zde se jedná o citaci z odůvodnění napadeného usnesení), byť stejně tak ani *doposud nebylo jakékoliv tunelování majetku církve prokázáno* (opět viz text odůvodnění napadeného usnesení)
- **stále tedy panují stejné pochybnosti ohledně způsobu nakládání s tímto a následně i s dalším církevním majetkem v hodnotě stovek milionů korun, jaké panovaly v době rozhodnutí Městského soudu sp. zn.. 22 Co 137/2021**, tehdy ve vztahu „pouze“ k prvému z případů těchto **podezřelých** převodů, a to konkrétně pozemků v pražské Hostivaři, tzn.:
 - (i) proč byly tyto a obdobným způsobem i další ***nemovitosti s vysokou hodnotou převedeny zdarma z majetku církve do majetku nadace osobně založené kardinálem Dukou***;
 - (ii) ***jaké důvody vedly církev (její příslušnou součást), jejímž nejvyšším představitelem je kardinál Duka k darování značného majetku nadaci, jejímž zakladatelem a představitelem je rovněž osobně kardinál Duka; tedy není zřejmé, z jakých důvodů nadaci nezřídila přímo římskokatolická církev respektive některá její instituce***;
 - (iii) ***proč byly tyto nemovitosti obratem směněny s dalším soukromým subjektem, přičemž výhodnost této transakce pro církev Arcibiskupství pražské, ani žádný z jeho představitelů, kteří se v těchto transakcích osobně angažovali (navrhovatele opět nevyjímaje), nijak nevysvětlují***;
- oproti skutkovému stavu, který panoval v době rozhodnutí Městského soudu v Praze 22 Co 137/2021, pak ve vztahu k později nastalým okolnostem dalších obdobně podezřelých převodů církevního majetku, dále podezřelých majetkových struktur společností, které se těchto podezřelých transakcí účastnily, jakož i k okolnostem veřejnosti rovněž nevysvětleného okamžitého rozvázání pracovního poměru a veškerých souvisejících angažmá navrhovatele a jeho nejbližší spolupracovnice Ing. Lindy Dolečkové ve vztahu k Arcibiskupství pražskému, **panují na straně veřejnosti stejné pochybnosti, tzn. k čemu ve skutečnosti i v těchto uvedených případech došlo a zda tato jednání nebyla v rozporu s veřejným zájmem, přestože by z formálního hlediska před zákonem obstát mohla.**

12. Jek Městský soud v uvedené věci 22 Co 137/2021 rovněž správně potvrdil, obsahem těchto kritických projevů odpůrce jsou jednak skutková fakta (vycházející z příslušných smluvních, veřejnoprávních i církevních dokumentů, jak je odpůrce ve svých člancích popisuje) a dále jejich interpretace, resp. kritické zhodnocení těchto právních i faktických vztahů mezi jejich účastníky a/nebo adresáty, přičemž **tato kritika není zjevně vulgární či bezohledná**, a proto **pro účely rozhodování o předběžném opatření nevybočuje z mezí přípustné kritiky.**

13. A to i proto (k tomu opět viz další z přílehlavých pasáží argumentace Městského soudu v Praze ve věci 22 Co 137/2021), že ani tehdy posuzované články odpůrce, stejně jako Články posuzované v rámci napadeného usnesení, **neobsahují žádné informace ze soukromé sféry navrhovatele, na něž se vztahuje právo na informační sebeurčení**, když předmětná kritika **zasahuje výlučně navrhovatelovu sféru sociální, a to konkrétně její vnější okraj, kterým je sféra veřejná, u které de facto neexistují žádná omezení, co do obsahu šířených informací** (za předpokladu, že jsou tyto informace vystavěny na pravdivém základu).
14. Případný zásah prostřednictvím šíření článků odpůrce nesměřoval ani tehdy, ani nyní vůči osobám ryze soukromým, ale **pouze vůči osobám veřejně činným**, resp. **v přímé souvislosti a v důsledku jejich vlastního rozhodnutí zapojit se do záležitostí důležitého veřejného zájmu**. A to prostřednictvím svého angažmá v nejvyšších orgánech římskokatolické církve na území České republiky, resp. výkonu svých funkcí v rámci vedení Arcibiskupství pražského, jakož i v rámci své účasti na založení Nadace Arietinum, vytvoření pravidel jejího fungování a při správě a nakládání s jejím majetkem, směrem z římskokatolické církve a obratem ven, ve prospěch dalších soukromých subjektů, a to vše za velmi podezřelých a dosud nevysvětlených okolností.
15. V souvislosti s těmito osobami veřejného zájmu je přitom všeobecně přijímáno, že **tyto osoby musejí s ohledem na své veřejné působení ve společnosti strpět větší míru zásahů do svých osobnostních práv**. **Nejmenší míra ochrany** je přitom v rámci těchto veřejně činných osob dopřávána nositelům veřejné moci právě v otázkách souvisejících s výkonem jejich úřadu. Důvodem pro tento specifický přístup ve vztahu k těmto osobám je skutečnost, že jakožto zástupce a představitel lidu, podílející se na řízení společnosti, resp. na správě věcí důležitého veřejného zájmu, **musí být nutně podroben kontrole ze strany veřejnosti**. Tyto osoby mívají zároveň **mnohem snazší přístup do médií**, než mají osoby jiného postavení, a **je tak pro ně relativně snadné na potenciální zásahy účinným způsobem reagovat**.
16. Což byl ostatně případ nejen navrhovatele v uvedené věci 22 Co 137/2021 u Městského soudu v Praze, ve vztahu k němuž bylo správně konstatováno, že:

*„... je veřejně známou osobou významně se podílející na správě věcí veřejných. Je standardní praxí soudů mezinárodních i soudů českých, že osoby veřejného zájmu jsou nuceny strpět kritické soudy stran svého jednání v širším rozsahu než běžní smrtelníci, kteří se na správě věcí veřejných nepodílejí. K tomu se pak **přimyká, že navrhovatel má otevřenou cestu k šíření svých stanovisek a vysvětlení prostřednictvím médií, čímž může (i vzhledem ke své autoritě) sám výrazně zmírnit dopady Předmětného článku do svých osobnostních práv.**“*

ale i případ navrhovatele ve zde projednávané věci, který ačkoli nedosahuje stejného stupně veřejné známosti (jako kardinál Duka), **z titulu své vysoké pozice v Arcibiskupství pražském a díky svému zapojení do veškerých těchto podezřelých převodů církevního majetku, jakož i do soukromé nadace Arietinum založené panem kardinálem, se - byť asi nechtěně – nicméně zcela logicky a nevyhnutelně**

veřejně známou osobou stal. Když se výlučně pro své angažmá a jednání v rámci těchto podezřelých vztahů stal objektem této zcela zasloužené veřejné kontroly.

17. Rovněž i neomezenost přístupu navrhovatele do médií, cítil-li by se obsahem a/nebo formou Článků na svých osobnostních právech skutečně zasažen, byla v jeho případě jednoznačně dána. Svědčí o tom především následující obsah článku uveřejněného na zpravodajském serveru www.lidovky.cz dne 19. září 2022 pod názvem „Arcibiskup Graubner **náhle vyhodil** klíčového ekonomického manažera. **Byly to osobní důvody, hájí se Juriga**“:

*Už po třech měsících od jmenování pražským arcibiskupem a českým primasem se Jan Graubner pustil do **choulostivé** operace. Jak zjistily Lidovky.cz, **vyhodil** klíčového ekonomického manažera pražské arcidiecéze, která spravuje majetky v řádu miliard. Změn v hospodaření je ale víc.*

*Graubner se prakticky **ze dne na den** rozloučil s dosavadním výkonným ředitelem arcibiskupství Antonínem Jurigou.*

*Podle dvou důvěryhodných zdrojů webu Lidovky.cz je důvodem Jurigova konce **nespokojenost s jeho ekonomickým rozhodováním** v nejstarší a zřejmě nejbohatší diecézi v zemi s tradicí sahající do desátého století. „Bylo to pro nás milé překvapení. Moc tomu nikdo nechtěl věřit, když to Graubner v pondělí oznámil vedoucím pracovníkům. K arcibiskupství se dostaly informace, které nesvědčily o nejlepším hospodaření,“ řekl webu Lidovky.cz důvěryhodný zdroj zevnitř církve.*

*„V rámci **reorganizace** byl k 19. září zrušen post výkonného ředitele Arcibiskupství pražského“ napsal pro Lidovky.cz Jiří Prinz, tiskový mluvčí Graubnera. Více nevedl.*

*„Generální vikář pro správu a organizaci pražské arcidiecéze Jan Balík požádal pražského arcibiskupa Jana Graubnera **o organizační změnu** spočívající ve zrušení pozice výkonného ředitele, a to ke dni 19. září. K témuž datu proto ukončil pracovní poměr Antonín Juriga. Od tohoto data přechází veškerá agenda zrušené pozice přímo na generálního vikáře pro správu a organizaci pražské arcidiecéze“ upozornil mluvčí Prinz.*

*„Byly to výhradně **osobní důvody**. **Žádné jiné důvody v tom nejsou,**“ ohradil se ve **vyjádření pro Lidovky.cz Juriga**.*

18. Jak je z právě citovaných vyjádření nejen samotného navrhovatele, ale i Arcibiskupství pražského, které se jej pochopitelně zastalo i ve vztahu k okolnostem jeho odejití, **sledujíc přitom vlastní zájem** na tom, aby toto náhlé odejití klíčového manažera a zároveň osoby významně spoluodpovědné za ony podezřelé převody církevního majetku, **dosud nerozptýlené podezření o jeho rozpornosti s veřejným zájmem v očích veřejnosti dále neprohloubilo**.
19. Mimochodem, stranou pozornosti odvolacího soudu by neměla zůstat skutečnost, že ačkoli se shora citovaný článek vztahuje k okolnostem odejití navrhovatele z Arcibiskupství pražského prezentovaným v podobném duchu, jako o něm referuje odpůrce ve svých Článcích, tzn. že byl navrhovatel navzdory

svému vysvětlení spočívajícímu v osobních důvodech, resp. navzdory vysvětlení Arcibiskupství spočívajícímu v nutnosti provedení organizační změny (která jsou sama o sobě nekonzistentní), **tedy, že byl navrhovatel náhle / ze dne na den vyhozen, a to pravděpodobně z důvodu nespokojenosti s jeho ekonomickým rozhodováním, provozovatel serveru Lidovky.cz zřejmě obdobnému návrhu na ochranu práv navrhovatele prostřednictvím nařízení předběžného opatření nečelil.** Odpůrce na tento závěr usuzuje z toho, že ani tento, ani žádný z pozdějších článků uveřejněných na serveru Lidovky.cz k tomuto tématu nebyl z jeho webových stránek (v důsledku obdobného soudního zásahu, pokud by k němu došlo) odstraněn.

20. Odpůrce ke skutečnostem odejití navrhovatele z pozice výkonného ředitele Arcibiskupství pražského **doplňuje**, že je nutné i toto jednání - byť k němu mohlo dojít formálně po dohodě, jak je tvrzeno v návrhu na vydání předběžného opatření - interpretovat, hodnotit, kritizovat a tím vším **jej otevřít k veřejné diskusi za účelem kontroly a zjištění, zda tato jeho formální podoba odpovídá tomu, jak to bylo ve skutečnosti** (viz ony prosakující informace zevnitř Arcibiskupství, že šlo spíše o okamžité *vyhození*). To vše samozřejmě v kontextu dosud nevysvětlených a podezřelých převodů církevního majetku a zásadní role právě osoby navrhovatele při nich.
21. Podle odpůrce odpovídá běžné zkušenosti, že jsou formálně po dohodě ukončovány pracovní vztahy se zaměstnanci právě i v případech různých podezření na straně zaměstnavatelů ohledně protiprávnosti jednání svých zaměstnanců. A to především proto, že je pro ně hlavní prioritou se takových zaměstnanců co nejrychleji zbavit (aby dále v jejich společnosti / organizaci neškodili). Uvědomují si totiž, že je k okamžité výpovědi pro porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem zapotřebí velmi silného důkazního materiálu, který jim často v rukách chybí.
22. S ohledem na tuto obecnou zkušenost, v daném případě zesílenou o ona předchozí podezření v očích veřejnosti (ohledně převodů církevního majetku pod vedením navrhovatele), bylo a stále zůstává výlučně na samotném navrhovateli, popř. s využitím zastání ze strany Arcibiskupství, kteréžto subjekty mají oba **zcela neomezený přístup do médií, aby veřejnosti vysvětlily nejen okolnosti odejití navrhovatele (tzn. jinak než lakonickými „osobními důvody“ nebo „organizační změnou“), ale též podezřelé okolnosti předmětných převodů církevního majetku.**
23. Dále se soud I. stupně zásadně mylí i ve svém právním posouzení, *že předtím než bude postaveno najisto, kdo je odpovědný za převod, příp. nesprávné nakládání s majetkem*, není možné veřejně očeňovat osobu navrhovatele, když je potřeba ctít zásadu presumpce nevinoty.
24. Mimochodem ani soudem I. stupně uvedený závěr o tom, že mělo prošetřování probíhat v roce 2021, kdy policejní orgán neshledal splnění podmínek pro kvalifikaci trestného činu, nemá žádnou oporu v provedeném dokazování / osvědčování skutkového stavu, resp. není v odůvodnění rozhodnutí vysvětleno, z jakého zdroje poznání soud I. stupně při tomto svém závěru čerpal. Obdobně je pak zjevně nepravdivou skutečností, jejíž příčina je však na rozdíl od této předchozí zřejmá, když tato spočívá v nekritickém převzetí navrhovatelem úmyslně nepravdivě prezentované „informace“ o tom, že měl být odpůrce nepravomocně odsouzen za šíření poplašné zprávy. Soudem I. stupně byla tato dezinformace ještě navíc zcela nesprávně pochopena tak, že se mělo jednat o jakýsi důsledek nesmiřitelného postoje

představitele odpůrce (tzn. jeho ředitele – Ing. Vojtěcha Razimy) vůči Arcibiskupství pražskému ze dne 22. 4. 2020.

25. Ve skutečnosti to bylo tak - a přitom je tato skutečnost navrhovateli velmi dobře známa - že bylo **odpůrcovo nepravomocné odsouzení později překonáno pravomocným zproštěním obžaloby v plném rozsahu**, když bylo jak podle názoru Nejvyššího státního zastupitelství, tak i Nejvyššího soudu (v obou případech k dovolání odpůrce) bezpečně zjištěno, že byl odpůrcův úsudek při oznámení podezření ze dne **22. 4. 2020** na přítomnost výbušnin v opuštěných dodávkách před Pražským Hradem *učiněn v souladu s běžnou lidskou zkušeností, že v takových vozidlech na takovém místě by výbušnina být mohla*. Nadto by dle státního zástupce mohlo být vedlejším výsledkem případného trestního postihu takového typu oznámení posílení lhostejnosti obyvatel navzájem i vůči obci a státu.
26. Toto jednání tedy v každém případě nemělo nic společného se vztahy mezi odpůrcem a Arcibiskupstvím pražským, a proto rozhodně nemůže ničeho vypovídat ani o soudem nesprávně uváděné nesmiřitelnosti postoje představitele odpůrce vůči Arcibiskupství. Stejně jako o osobě představitele odpůrce obecně, když bylo **jeho jednání v tomto konkrétním případě nejvyššími právními autoritami v zemi vyhodnoceno jako úsudek učiněný v souladu s běžnou skutečností, jehož případný postih by navíc vedl k posílení lhostejnosti obyvatel navzájem i vůči obci a státu.**
27. Nyní ale ještě zpět k nesprávnosti posouzení soudem I. stupně, jak je naznačeno v odstavci 23 výše.
28. Předně – a to v rovině právní – je v případě omezení svobody projevu a práva na informace nařízením předběžného opatření vždy namíste takový zásah **podrobit testu naplnění podmínek stanovených v čl. 17 odst. 4 Listiny a výsledek své úvahy vtělit do odůvodnění napadeného usnesení.**
29. Tím má odpůrce na mysli to, že je třeba **vždy pečlivě zvážit, zdali je takový zásah odůvodnitelný a nezbytný** (ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny), **a to nejen z hlediska ochrany proti navrhovatelem tvrzenému zásahu do jeho dobré pověsti, ale i z hlediska zachování práva na svobodu projevu odpůrce a veřejného zájmu na informování veřejnosti.**
30. **Soud I. stupně se však tímto druhým hlediskem vůbec nezabýval**, když onu nezbytnost či naléhavost nařízení předběžného opatření odůvodnil pouze potřebou zajištění ochrany dobré pověsti navrhovatele před dalším rozšiřováním Článků, resp. tvrzení a názorů v něm uvedených, a to prostřednictvím dalších médií, tedy **aniž by při svém rozhodování jakkoli zvážil dopad nařízení předběžného opatření na svobodu projevu odpůrce.**
31. Z pohledu odpůrce je přitom podle odpůrce podstatné, při posuzování střetu mezi těmito dvěma základními lidskými právy /svobodami/, náležitě reflektovat následující závěry vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3169/19, ze dne 31 .3. 2019:

*Fundamentálním smyslem předběžného opatření je ochrana toho, kdo o jeho vydání žádá, přičemž **musí být respektována ústavní pravidla ochrany také toho, vůči komu předběžné opatření směřuje** (čl. 90 Ústavy)...*

Skutečnost, že nejde o rozhodnutí konečné, nýbrž pouze dočasné, které navíc může být v průběhu řízení zrušeno, možnost zásahu do základních práv a svobod sama o sobě nevylučuje, má však význam pro hodnocení intenzity takového zásahu. Porušení základního práva nebo svobody lze v případě předběžného opatření zpravidla spojovat jen s případy svévole či takových zásahů, **jejichž následky pro dotčeného jednotlivce by byly neodčinitelné** (např. nález sp. zn. II. ÚS 221/98, III. ÚS 3363/10, II. ÚS 1847/16 či III. ÚS 743/19)...

Zároveň lze za svévoli považovat extrémní porušení práva na spravedlivý (řádný) proces...

Jeden ze základních rysů spravedlivého (řádného) procesu představuje požadavek na řádné odůvodnění. Pokud v rozhodnutí řádné odůvodnění chybí, zapřičiňuje to nejen jeho nepřezkoumatelnost, ale zpravidla také protiústavnost; nejsou-li totiž zřejmé důvody toho kterého rozhodnutí, svědčí to o libovůli v soudním rozhodování (srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 113/02). Nepřezkoumatelnost soudních rozhodnutí Ústavní soud považuje za důvod k jejich zrušení (srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 84/94, II. ÚS 1842/12 či sp. zn. III. ÚS 1836/13)...

Svobodu projevu a z ní odvozené právo na informace Ústavní soud ve své judikatuře konstantně považuje za jeden z úhelných kamenů demokratického právního státu, neboť teprve svobodné informace a jejich výměna a svobodná diskuse činí z člověka občana demokratické země; naopak absence této svobody demokracii pojmově vylučuje (nálezy sp. zn. II. ÚS 164/15 či I. ÚS 526/98). Svoboda projevu je jedním ze základních předpokladů naplnění principů demokracie, neboť její záruky představují podmínky pro skutečnou participaci občanů a občanskou i politickou pluralitu. Pro demokracii znamená šíření informací, myšlenek a názorů, ať už pochvalných či kritických, životní nutnost. Jde o to, aby byla veřejnost seznámena se všemi dostupnými fakty nezbytnými pro vyvolání fundované debaty ve věcech celospolečenského zájmu a následného utváření názoru jednotlivců či k dosažení konsenzu o řízení a obstarávání věcí celospolečenského zájmu (srov. nález sp. zn. II. ÚS 164/15). Ústavní zakotvení svobody projevu jakožto ústavního subjektivního práva jednotlivce pak umožňuje každému jejímu nositeli ochranu v rovině ústavního soudnictví a klade limity jak pro zákonodárce při tvorbě právní úpravy, tak pro orgány aplikující právo (včetně soudů) při její interpretaci a aplikaci (srov. např. BARTOŇ, M. Svoboda projevu: principy, garance, meze. Praha: Leges, 2010, s. 30)...

Ve vztahu k omezení svobody projevu předběžným opatřením Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 1847/16 uvedl, že ačkoliv jsou možnosti výkonu svobody projevu omezeny v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny, **možnost vyjádřit svůj názor, jakkoliv s ním lze nesouhlasit nebo mít výhrady k jeho formě, představuje výraz práva každého být v této debatě aktivním účastníkem, a podílet se tak spolu s ostatními na veřejném životě.** Proto stejně jako v případě zatímní úpravy poměrů dotýkajících se vlastnických práv účastníků řízení musí též **v případě omezení svobody projevu nařízením předběžného opatření soudy velmi pečlivě vážít, zdali je odůvodnitelné a nezbytné.**

Této povinnosti soudy v dané věci nedostály. V případě, kdy důsledkem nařízení předběžného opatření může být omezení ústavně zaručeného práva na svobodu projevu ve smyslu čl. 17. odst. 1 a 2 Listiny, bylo **povinností soudů odůvodnit, jaké úvahy jej vedly k závěru, že nařízení předběžného opatření a tedy omezení svobody projevu, je v daném případě nezbytné** (ve smyslu čl. 17 odst. 4

Listiny)...

Soudy se však touto otázkou vůbec nezabývaly a bez dalšího – tj. tak jak bylo popsáno v návrhu na nařízení předběžného opatření – posoudily užití díla stěžovatelem jako zásah do autorského práva, **aniž by při svém rozhodování zvážily dopad nařízení předběžného opatření na svobodu projevu stěžovatele.** Tímto postupem soudy fakticky prejudikovaly konečný výsledek sporu, neboť v důsledku napadených rozhodnutí byla svoboda projevu stěžovatele fakticky znemožněna. I pokud by totiž obecné soudy v rozhodnutí ve věci samé vyložily dotčená ustanovení autorského zákona jinak, než jak to učinily v napadených usneseních, zásah do svobody projevu stěžovatele v daném případě nelze již napravit.

32. Odůvodnění nezbytnosti a naléhavosti nařízení předběžného opatření tímto omezením svobody projevu odpůrce, které je vystavěno výlučně na hrozbě pokračujícího rozšiřování Článků a informací z něho vyplývajících, a v důsledku toho i ohrožování pověsti navrhovatele, **je neúplné, a proto nepřezkoumatelné a protiústavní, jelikož se soud I. stupně vůbec nezabýval tím, zde toto mimořádné omezení nezasáhne nepřipustným způsobem do svobody projevu odpůrce a zda tento zásah bude lze v případě opačného právního posouzení při rozhodování ve věci samé vůbec napravit.**
33. K těmto právním závěrům judikatury je podle odpůrce vhodné doplnit nedávný komentář renomovaného novináře Jana Moláčka, t. č. ve službách všeobecně respektovaného Deníku N.
34. Uvedený komentátor se v něm vypořádává právě s onou problematikou, jak ji nesprávně nastiňuje, resp. řeší, a to oním uplatněním zásady presumpce nevinny i v rovině politicko/veřejně-mediální, soud I. stupně.
35. Článek s názvem „**Média nesuplují policii, i když prošetřují totéž. Hájí veřejný zájem, policie zákon, což jsou dvě různé věci**“ srozumitelně podle odpůrce i velmi přesně vysvětluje, proč často není, resp. **nemusí být pro média / zpravodajství významné, zda a jakým způsobem řeší určité počínání při zajišťování věci veřejného zájmu orgány veřejné moci,** a naopak pro orgány veřejné moci zda a jakým způsobem se věnují stejnému jevu média / zpravodajství.
36. Pro média / zpravodajství totiž nad zákonem stojí ještě ochrana veřejného zájmu, tedy jinými slovy – při rozhodování, zda se kauze nějakého veřejného činitele, resp. subjektu při zajišťování věci veřejného zájmu věnovat, **není pro média / zpravodajství nejdůležitější, zda takový subjekt jednal proti zákonu, ale zda jednal proti veřejnému zájmu.**
37. Platí tedy, že i pokud by k převodům církevního majetku, jakož i k založení soukromé nadace Arietinum a následujícím pohybům tohoto církevního majetku s využitím této osoby, stejně jako k rozvázání pracovního poměru mezi navrhovatelem a Arcibiskupstvím pražským, nakonec došlo z formálního hlediska legálně, média / zpravodajství se mohou a zřejmě i nadále budou o tyto jevy zajímat, jelikož při nich pravděpodobně mohl utrpět veřejný zájem.

38. Znamená to tedy, že i pokud by se navrhovatel v rámci řízení o věci samé, podá-li navrhovatel ve stanovené lhůtě 30 dnů příslušnou žalobu, podařilo prokázat, že všechny tyto v Článcích kritizované skutečnosti proběhly zcela legálně, pak ani takovýto závěr nemůže apriori vyloučit výrok zamítavý ve vztahu k uplatněné žalobě. Tedy konstatování faktu, **že byl odpůrce vzhledem ke skutečnostem jemu v rozhodné době (tedy v době zveřejnění Článků) z dostatečně ověřených zdrojů známýc, oprávněn na tomto pravdivě vystavěném základě uveřejněný závěr (o možném podezření z tunelování církevního majetku) daným způsobem prezentovat veřejnosti, pokud k tomu došlo výlučně s cílem otevřít toto téma ke společensky nezbytné veřejné diskusi.**

Důkazy: - Články šířené odpůrcem (již byly založen navrhovatelem)

- Články ze zpravodajského serveru Lidovky.cz (v příloze)*
- Článek ze zpravodajského serveru Deníku N (v příloze)*
- Vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání odpůrce (v příloze)*
- Usnesení Nejvyššího soudu o dovolání odpůrce (v příloze)*
- Zprošťující rozsudek ve vztahu k obžalobě proti odpůrci (v příloze)*

III.

Závěrečný návrh odpůrce

39. Odpůrce s ohledem na shora uvedené skutečnosti a právní argumentaci navrhuje, aby odvolací soud napadené usnesení soudu I. stupně změnil tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření zamítá a odpůrce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně i řízení odvolacího.

Za Kverulant.org o.p.s.

JUDr. Petr Hromek, Ph.D., advokát

i.s. Mgr. Daniel Schmied, advokát

(podepsáno elektronicky)